

РЕШЕНИЕ

№ 436

гр. София, 21.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 23.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **7202** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал.2 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] срещу решение № ПИ-130/21.07.2011г. на директора на ТД на НАП [населено място], с което са оставени без уважение жалби изх. №24-27-317 от 14.07.2011г. и от 15.07.2011г. на дружеството в качеството му на трето задължено лице против Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) на публичен изпълнител при ТД на НАП [населено място] и действия по налагане на обезпечителни мерки.

Жалбоподателят чрез адв. Т. излага подробни доводи срещу решението: грешка при квалифицирането на жалбите, същите са с различен предмет-тази от 14.07.2011г. е срещу налагане на запор върху вземане от трето лице, а тази от 15.07.2011г. срещу запорирането на банковите сметки на третото лице и съответно извежда незаконосъобразност за двете. По отношение на ПНОМ сочи, че за запорираното вземане на длъжника не е изпълнено в кумулативна зависимост изискването на чл.230, ал.1 от ДОПК да е ликвидно и изискуемо, тъй като претендираните от дружеството суми не били такива, а и са оспорени. По отношение на наложения запор върху сметките му като третото лице застъпва становище, че ДОПК не предвижда възможност да бъдат запорирани сметките на третото задължено лице за публично задължение на неговия кредитор, обект на този вид запор според жалбоподателя са плащанията към публичния длъжник, а не банковите сметки на третото лице. В заключение иска отмяна на решението, ПНОМ и действията по налагане на запора върху банковите му сметките във вр. с ПНОМ.

Ответникът – директор на ТД на НАП [населено място] чрез процесуалния си представител юриск. С. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна по подробни съображения и в писмени бележки. Обосновава тезата, че обжалването на ПНОМ е по реда на чл.197 ДОПК, като запорното съобщение не е самостоятелен акт, подлежащ на обжалване. Акцентира върху съюза „или” в разпоредбата на чл.202, ал.2 и неотнositимост извън принудителното изпълнение на цитираната от жалбоподателя разпоредба на чл.230 от ДОПК. Намира гражданскоправния спор между длъжника и третото лице за неотносим.

Заинтересованата страна – длъжникът по обезпечителното производство [фирма], при все че е призоваван да участва в производството, не участва и не изразява становище.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена от надлежна страна – трето лице, засегнато от оспорения акт (акта заедно с ПНОМ и запорното съобщение до него предписва поведение на лицето, засяга и патримониума му, разпореждайки запор на банковите му сметки) и в преклузивния 7 – дневен срок по чл. 197, ал.2 от ДОПК, считано от датата на връчването му - 05.08.2011г., поради което е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

При разглеждането на спора по същество, съдът намира следното:

Фактите:

С декларация вх.№ 25-53-04-717/05.07.2011г. по описа на ТД на НАП С., Дирекция СДО, в т.2 от същата (л.18), жалбоподателят [фирма], е декларирало, че към 28.06.2011г. има ликвидни и изискуеми задължения към кредитори/доставчици сред които [фирма] (т. 2 от същата) в размер на 4 597.92 лв. (четири хиляди петстотин деветдесет и седем лева и 0.92 ст.), по фактура №244/05.08.2009г.

С цел обезпечаване на публичното вземане на [фирма] в общ размер 4791, 51, публичният изпълнител с Постановление изх. № 24-27-317-2/13.07.2011г. е наложил обезпечителна мярка "запор върху вземане от трето лице [фирма]. Предмет на запора е ликвидното и изискуемо вземане на длъжника [фирма] към това трето задължено лице [фирма] по фактура № 244/05.08.2009г., съобразно декларацията му. Запорът е наложен до размера на задължението по описаната фактура.

С изх.№ 24-27-317 на 13.07.2011г. са изпратени запорни съобщения на основание чл.202, ал.2 от ДОПК във връзка с чл.215, ал.1, т.2 от ДОПК на [фирма] Съдържанието на запорните съобщения са както следва:

1) Запорното съобщение до [фирма] възпроизвежда изложеното в ПНОМ за налагане на запор върху вземане от трето лице и описание на действието на запора – на основание чл.206, ал.2 от ДОПК от получаване на съобщението третото лице не може да предава дължимите от него суми на длъжника негов кредитор като спрямо тях има задължението на пазач и отговаря солидарно със субекта, за вземането до размера на задължението му;

2) Запорното съобщение до [фирма] всъщност представлява адресираното до него ПНОМ.

3) Запорното съобщение до ТБ“Е. Б.“ съдържа следното волеизявление на публичния изпълнител „с настоящото съобщение налагам запор върху банковите сметки в размер

на 4597, 92 лв. на Ваш клиент [фирма]. По нататък е описано, че запорът е във връзка с принудително изпълнение по чл.215, ал.1, т.2 от ДОПК чрез изпълнение върху вземания на длъжника съгласно описаната декларация на третото лице относно задължението към [фирма], уточнено е че запорът е до размера на вземането. Иска се на основание чл.202, ал.2 от ДОПК да се отбележи запора, предоставяне на информацията по чл.212 от ДОПК, посочват се на осн. чл.213, ал.1, т.3 и т.5 и ал.2 от ДОПК сумите, които не се запорират. Посочва се на основание чл.211, ал.1 от ДОПК солидарната отговорност.

Едновременно със запорните съобщения до [фирма] е изпартена покана за доброволно изпълнение на основание чл.182, ал.1 от ДОПК.

ПНОМ и действията по налагането на ОМ по него, в това число запорните съобщения, в това число наложеният върху банковите сметки на [фирма] в ТБ“Е. Б.“ запор са обжалвани пред Директора на ТД на НАП-С. с жалби с вх. № № 24-27-317/14.07.2011г. и 24-27-317/15.07.2011г, който с решение № ПИ-130/21.07.2011г. отхвърля „ по описа на ТД на НАП С., подадени от [фирма]. Аргументите са: 1) Разпоредбата на чл.195, ал. 1 от ДОПК касае публичните вземания на държавата към [фирма], т.е. вземането на длъжника на държавата да е ликвидно и изискуемо; 2) Органът по принудително изпълнение е наложил запор върху вземане, което длъжника има към трето лице на основание чл. 202, ал.2 от ДОПК и което третото лице „Ню Б. филм“ АД на длъжника на публичното вземане [фирма] безусловно е признал задължението си, с попълнена по утвърдения образец декларация пред органите по приходите; 3) Изискването на чл. 202, ал. 2 от ДОПК е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане, като по аргумент от разпоредбата на чл. 230, ал. 2, предл. 1-во от ДОПК вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител. 4) По отношение на твърденията, че не е спазена разпоредбата на чл. 230, ал. 4 от ДОПК, и оттук запорираната сума не е дължима, намира, че такива доводи са относими при евентуално започнато принудително изпълнение, а случая се касае за обезпечително производство, което цели да обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане.

Решението е връчено на жалбоподателя на 05.08.2011г. с писмо с обратна разписка и на 09.08.2011г. е обжалвано пред съда, по повод на което е и настоящото производство.

Жалбоподателят твърди пред съда спор относно вземането. На 26.09.2011г. [фирма] е изпратило нотариална покана до [фирма], с която заявява, че счита сумата, претендирана с фактура № 244/05.08.2009г. за недължима, прекратява действието на всички правоотношения и уговорки между [фирма] и [фирма] и поканва последното да заяви, че посочената сума е недължима от страна на [фирма]. Нотариалната покана е получена от [фирма] на 30.09.2011г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган. Този контрол обхваща и проверка за законосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителните мерки и съответно и действията на публичния изпълнител за привеждане в изпълнение на това постановление, каквито са запорните съобщения. Този ред е приложим в случая, доколкото се касае за обезпечителни мерки извън принудителното изпълнение, в предхождащата го фаза на

доброволното изпълнение, и съответно процесуалният ред е този, разписан в чл.197 от ДОПК. Освен това редът за оспорване по чл.268 от ДОПК е аналогичен с този по чл.197, ал.2 в общите положения (предмет на оспорване – решението от административното обжалване, страните, срокове, задължително административно обжалване, едноинстанционност на съдебното обжалване).

При служебната проверка на обжалвания акт, дължима от съда на основание чл.160, ал.2 от ДОПК вр. с чл.144, ал.2 от ДОПК съдът намира, че обжалваното Решение на Директора на ТД на НАП – С. е издадено от компетентен орган – при условията на заместване на титуляра, видно от представената заповед № ЗЦУ - 624/26.09.2011г. на директора на ТД на НАП С. за възлагане на функции за заместване на издателя на обжалваното решение и доказателства за отсъствие на титуляра на датата на издаването му (21.07.2011г.) заповед за разрешаване ползването на платен годишен отпуск № 2359/12.07.2010г. за периода от 18.07.2011г. до 29.07.2011г. Решението е издадено и в кръга на предоставените правомощия на този орган – директора на ТД на НАП - по чл.197, ал.1 ДОПК. Издадено е в съответната форма. Спазени са процесуалните разпоредби по издаването му и не са допуснати съществени нарушения, обосноваващи основание за незаконосъобразност и обявяване на нищожност. Същото се отнася и до контролираните с обжалваното решение акт и действия по изпълнението му – потвърденото постановление за налагане на обезпечителни мерки и изпратените запорни съобщения – от публичния изпълнител, съобразно компетентността му да налага обезпечителни мерки.

По материалната законосъобразност на обжалваното решение и потвърденото с него ПНОМ и действията по прилагането му съдът намира следното:

1) Относно решението в частта, с която е потвърдено ПНОМ изх.№ 24-27-317/13.07.2011г.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от ДОПК на обезпечение подлежат установените и изискуеми публични вземания, като обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198, ал. 1 от същия кодекс обезпечителни мерки. Основание за извършване на обезпечението е когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение (чл.195, ал.2 от ДОПК). Един от случаите, в които се налага обезпечение е, когато не е наложено такова или наложеното не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание (чл.195, ал.3, т.2 от ДОПК). Изискване към налаганото обезпечение е да съответства на публичното вземане (чл.195, ал.7 от ДОПК). В случая тези предпоставки за обезпечаване на публичното вземане към [фирма] са налице: Не се спори по делото наличието на установени (с декларации) и изискуеми публични вземания на държавата към [фирма]; не се спори относно мотивирана обезпечителна нужда, изразяваща се в предполагаемо от публичния изпълнител затруднение при събирането на публичното вземане; не се спори констатацията на публичния изпълнител, че посочените задължения по изброените декларации [фирма] не са обезпечени в пълен размер. Доколкото с постановлението е наложена една обезпечителна мярка спрямо длъжника и предвид размера на вземането му, което е запорирано – 4597, 92 лв., то е налице изискваното от чл.195, ал.7 от ДОПК съответствие с размера на публичното вземане, който е 4791, 51 лв.

Една от предвидените в чл.198, ал.1, т.2 от ДОПК видове обезпечителни мерки е запорът на вземанията на длъжника. Специалните предпоставки към тази обезпечителна мярка са дадени в чл.202 от ДОПК, като ал.2 урежда запора върху

ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, което не е банка. В разглеждания случай публичният изпълнител е предприел именно тази обезпечителна мярка с Постановление изх. № 24-27-317-2/13.07.2011г. Съдът намира, че към датата на издаването на постановлението са били налице предпоставките на чл.202, ал.2 от ДОПК за налагане на обезпечителната мярка заповест за вземане на длъжника. Установи се по делото, че длъжникът на публичното вземане [фирма] има от едно трето лице „Ню Б. филм“ АД вземане, като това е признато от самото трето лице в попълнена по утвърден образец декларация вх. № 25-53-04-717/05.07.2011г. по описа на ТД на НАП С., Дирекция СДО. В списъка към декларацията управителят изрично е отбелязал, че към 05.07.2011г. размерът на задължението към [фирма] е в размер на 4 597.92 лв., посочил е и основанието съответната фактура. Съгласно посочената като правно основание на постановлението разпоредба на чл. 202, ал. 2 от ДОПК заповест се налага върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът на публичното вземане има към трето лице. Според записа на нормата на чл. 202, ал. 2 от ДОПК изискването към състоянието на вземане, което се заповества е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане. В случая е достатъчно, вземането да е или само ликвидно – безспорно установено по основание и размер, или само изискуемо, т.е. на което е настъпил срокът на изпълнение. По аргумент от разпоредбата на чл. 230, ал. 2, предл. 1-во от ДОПК вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител. В случая съдът приема, че се касае до вземане, което е "признато пред публичния изпълнител" по смисъла на чл. 230, ал. 2, предл. 1-во ДОПК. Данните по делото сочат за ликвидност и изискуемост на вземането – фактурата, описана в декларацията на третото лице като номер, дата и размер на задължението и нарочното изявление чрез тази декларация от третото лице, с която вземането се определя като ликвидно и изискуемо. Макар и частен документ, декларацията е дадена пред орган на държавна власт и с нея се признават неизгодни за декларатора факти и обстоятелства, поради което има доказателствена стойност, още повече и по силата на самия данъчен закон – чл.230, ал.2 от ДОПК.

Що се отнася до наведения от жалбоподателя аргумент, че вземането не е ликвидно, защото е оспорено, това оспорване, съгласно представената нотариална покана, е наведено в един по-късен момент, след като вече е декларирано пред органите на НАП като изискуемо и ликвидно. Освен това обстоятелството дали вземането е ликвидно заради оспорването му след декларирането му като такова, ще се преценява при едно евентуално принудително изпълнение, където вече изискването е за едновременност на ликвидността и изискуемостта на вземането вече като обект на изпълнение, а не обезпечение. В този смисъл съдът споделя споделят аргументите на ответника и разграничението, което се прави между чл.202, ал.2 от ДОПК и чл.230, ал.1 от ДОПК по отношение на това, че в обезпечителния процес за вземането на длъжника към трето лице е достатъчно да е налице алтернативно само едно от условията – ликвидно или изискуемо, а вече в хода на принудителното изпълнение е от значение вземането да е и ликвидно и изискуемо, при условията на кумулативност.

Към датата на издаване на оспореното решение № ПИ-28/12.05.2010 г. състоянието на вземането е такова, каквото го е декларирано пред органите по приходите третото лице, тук жалбоподател – ликвидно и изискуемо. Наличието на по-късното му оспорване – на 26-30.09.2011г., след налагането на обезпечителна мярка спрямо него на 13.07.2011г., освен че е възможно да е защитна теза срещу актовете и действията на публичния изпълнител за обезпечение и изпълнение, е

обстоятелство относимо към преценка при едно искане за отмяна на обезпечителните мерки, която се разглежда по реда на чл.208 от ДОПК или пък в едно производство по принудително изпълнение съгл. чл.230, ал.1 от ДОПК, не и в настоящото производство, където за преценката за законосъобразност на акта са от значение фактите и обстоятелствата към издаването на спорния акт (аргумент от чл.142, ал.1 от АПК вр. с §2 от ДР на ДОПК).

Изводът в тази част на оспорването е, че Решение № ПИ-130/21.07.2011г. на директора на ТД на НАП [населено място] и потвърденото с него Постановление изх. № 24-27-317-2/13.07.2011г. за наложена обезпечителна мярка "запор върху вземане от трето лице [фирма] са законосъобразни и жалбата в тази част следва да се отхвърли.

2) Що се отнася до втората част от оспорването – действията на публичния изпълнител по прилагане на наложените обезпечителни мерки или по конкретно изпратените заповрни съобщения, съдът намери следното:

Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно уредени в чл.198, ал.1, т.1-4 от ДОПК и са: т.1 възбрана върху недвижим имот или кораб; т.2 заповр на движими вещи и вземания на длъжника; т.3 заповр на сметките на длъжника и т.4 заповр на стоките в оборот на длъжника. Обезпечителна мярка от вида „заповр на сметките на трето лице, от което публичния длъжника има вземане” няма предвидена, дори и в ДОПК. В случая налаганата обезпечителна мярка е тази по чл.198, ал.1, т.2 – „заповр на вземане на длъжника”.

Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка чл.202, ал.2 и 3 от ДОПК заповрът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез заповрно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Това заповрно съобщение обаче според съда има действието, което му определя чл.206, ал.1 от ДОПК – това по чл.451, 452 и 453, чл.459, ал.1, чл.508, 509, 512, 513 и 514 от ГПК, но не съставлява самостоятелната обезпечителната мярка по чл.198, , ал.1, т.3 от ДОПК – заповр на сметки на лице, различно от длъжника или тази по чл.202, ал.1 от ДОПК – заповр на всички видове сметки на длъжника при заповр върху вземанията на длъжника от банки. Очевидна е разликата между двете хипотези при заповр върху вземания на длъжника по чл.202, ал.1 и по ал.2 на същата норма, като само при заповра върху вземания на длъжника от банки съгл. чл.202, ал.1 от ДОПК е предвидено уточнението в изр.2-ро „Подлежат на заповр всички видове банкови сметки...”. Тоест само в хипотезата на заповр върху вземания на длъжника от банки се касае за заповриране на сметки и то на длъжника, в банки, докато във втората хипотеза заповр върху вземане от трето лице, което не е банка, се касае за уведомяване на банката на третото лице да не допуска плащане на посоченото лице длъжник посочената сума, не за „заповриране” на сметките на третото лице в така уведомената банка. Това разграничение се извежда и при съпоставка на разпоредбите за принудително изпълнение върху вземания на длъжника от банки (чл.228 от ДОПК) и за принудително изпълнение от трети лица, които не са банки (чл.230, ал.1 от ДОПК).

Функцията на заповрните съобщения в случая са да уведомят длъжника, третото лице и банката му, за наложения заповр върху вземането, което

третото лице има към длъжника на държавата и съобразно чл.206, ал.2 от ДОПК да забранят плащане на това вземане към длъжника по публичното вземане под страх от недействителност на плащането и солидарна отговорност по чл.211 от ДОПК. Не и нещо повече – заповор на банковите сметки на третото лице като самостоятелна обезпечителна мярка спрямо него, така че то да не може да оперира със сметките си до размера на вземането на длъжника и извън плащане на него. Разписаните от закона (чл.206, ал.2 от ДОПК вр. със съответните разпоредби от ГПК) правни последици на заповора на вземане на длъжника от трето лице спрямо това трето лице са: - заповорното съобщение легитимира публичния изпълнител да получи валидно плащане от третото лице (чл.507, ал.2 и чл.508, ал.3 от ГПК); - недействителност на плащането от третото лице на длъжника след заповора спрямо взискателя, в случая НАП (чл. 452, ал.3, изр.1 от ГПК); – солидарна отговорност за органите на управление на третото лице (чл.452, ал.3, изр.2 от ГПК); - недействителност спрямо взискателя на всички сделки, сключени или извършени след заповора между длъжника и третото лице, с които се намалява, погасява вземането или пък третото лице се замества от друг длъжник; - заповорното съобщение задължава третото лице да съобщи на публичния изпълнител в тридневен срок от заповорното съобщение данните по чл.508, ал.1 от ГПК. Извън това му предписано от закона действие на заповорното съобщение не може да се придава и друго действие и така да се засягат без правно основание права на третото лице.

В този смисъл съдът споделя доводите, изложени от жалбоподателя, че ДОПК не предвижда възможност да бъдат заповорирани сметките на третото задължено лице за публично задължение на неговия кредитор, че обект на този вид заповор са плащанията към публичния длъжник, а не банковите сметки на третото лице, като смисълът на разписаното в чл.202, ал.2 от ДОПК действие да се изпрати заповорно съобщение, не е да се заповорират банковите сметки на третото лице, а да се заповорира евентуално негово плащане към кредитора му - длъжника на държавата, вместо към НАП.

Видно от съдържанието на заповорното съобщение до третото лице [фирма] същото е в съответствие с разпоредбите на чл.202, ал.2, 3 и чл.206, ал.2 от ДОПК, тъй като съобщава за наложения с ПНОМ заповор върху вземане от трето лице и указва действието на заповора, както е разписано в закона – от получаване на съобщението третото лице не може да предава дължимите от него суми на длъжника негов кредитор като спрямо тях има задължението на пазач и отговаря солидарно със субекта, за вземането до размера на задължението му.

Що се отнася до заповорното съобщение до длъжника [фирма] – това е ПНОМ, адресирано до него, поради което не е налице отклонение от смисъла на цитираните разпоредби на ДОПК за заповорните съобщения при заповор на вземане на длъжника и действието му.

Не в горния смисъл е съдържанието на другото заповорно съобщение, изпратено до ТБ“Е. Б.“, което е с изх.№ 24-27-317#4/13.07.2011г. и което съдържа волеизявление на публичния изпълнител, формулирано така „с настоящото съобщение налагам заповор върху банковите сметки в размер на 4597, 92 лв. на Ваш клиент [фирма]“. Макар и да е посочено, че заповорът е

във връзка с изпълнение върху конкретно описано вземане на длъжника от конкретно трето лице, запорното съобщение до банката не съдържа указание както запорното съобщение до самото трето лице – да не плаща именно на този длъжник това вземане от третото лице.

Съобразявайки горното, изводът е, че разпореждането на публичния изпълнител за налагане на запор на банкови сметки на третото лице, обективизирано в запорно съобщение изх. 24-27-317#4/13.07.2011г., адресирано до ТБ [фирма], доколкото не забранява само и единствено плащане на длъжника на вземането му от [фирма] ТБ [фирма] (чл.206, ал.2 от ДОПК), а нещо повече – налага изобщо запор на банковите сметки на [фирма] в ТБ [фирма], и за други плащания в размер до 4597, 92 лв. извън това на [фирма], е незаконосъобразно до степен нищожност. Това е така предвид две съображения: 1) липсата на предвидено в закона правно основание за такава обезпечителна мярка спрямо третото лице и 2) липсата на съответна форма за налагане на такава обезпечителна мярка – съгласно чл.200 от ДОПК налагането на запор се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение, а в случая не е издадено постановление за налагане на обезпечителна мярка запор на банкови сметки на трето лице, а съгласно издаденото постановление във връзка, с което се изпращат запорните съобщения, наложената обезпечителна мярка е друга -запор върху вземане на длъжника. Освен това в случая като основание на това запорно съобщение до банката е посочена разпоредбата на чл.202, ал.1 от ДОПК, която не е относима към установеното фактическо положение и наложената обезпечителна мярка спрямо длъжника. Това правно основание касае изпращането на запорно съобщение до банките при запор върху вземания на длъжника от банки, а в случая не е налице тази хипотеза, а другата по чл.202, ал.2 от ДОПК за запор на вземане на длъжника към трето лице.

По отношение на цитираната съдебна практика от ответника, в която се споделя виждане, че не съществува нормативно установена пречка на третото задължено лице да бъдат запорирани банкови сметки, също както на длъжника по изпълнението, предвидено в разпоредбата на чл.198, ал.1, т.3 от ДОПК, съдът не я споделя, тъй като застъпва обратното становище, че за да се наложи обезпечителна мярка, то тя трябва да е предвидена в закона, а такава обезпечителна мярка запор на банковите сметки на третото лице за публични задължения на негов кедитор не е предвидена.

Независимо от това дали в изпълнение на разпоредения с приложеното запорно съобщение запор върху банковите сметките на жалбоподателя в посочената банка в действителност се е стигнало до спиране на всякакви плащания по банковите сметки до размера на дължимото вземане, а не само плащания към длъжника [фирма], съдът намира, че с оглед правната сигурност и обстоятелството, че ДОПК не предвижда обезпечителна мярка „запор на сметки на трето лице“, следва да прогласи нищожността на волеизявлението на публичния изпълнител в този смисъл. В тази част жалбата е основателна.

В останалата му част запорното съобщение до ТБ „Е. банк Б.“ изх. 24-27-317#4/13.07.2011г., изпълняващо функция по чл.202, ал.3, вр. с чл.206, ал.2 от ДОПК да забрани освен на третото лице и на банката му действително

плащане в размер на 4597, 92 лв. на [фирма], е законосъобразно и съответно на наложената с Постановление изх. № 24-27-317-2/13.07.2011г. обезпечителна мярка. Жалбата в тази част е неоснователна.

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Първо отделение, 6-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № ПО-130/21.07.2011г. на Директора на ТД на НАП–С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 24-27-317/13.07.2011г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е наложен запор върху вземане от трето лице [фирма] и в изпълнение на така наложения запор са изпратени запорно съобщение изх.№ 24-27-317#3/13.07.2011г. до [фирма] и запорно съобщение изх. 24-27-317#4/13.07.2011г. до ТБ [фирма], в частта му, изпълняваща функция на запорно съобщение по чл.202, ал.3 във вр. с чл.206, ал.2 от ДОПК.

ОТМЕНЯ Решение № ПО-130/21.07.2011г. на Директора на ТД на НАП–С. в частта му, в която е оставена без уважение жалба с вх.№ 24-27-317/15.07.2011г. на [фирма] срещу действия по налагане на обезпечителни мерки, обективирани в разпоредителна част на запорно съобщение изх.24-27-317#4/13.07.2011г. и **ОБЯВЯВА нищожност** на запорно съобщение изх. 24-27-317#4/13.07.2011г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., до ТБ [фирма], в частта му, с която на основание чл.202, ал.1 от ДОПК със същото се налага запор върху банковите сметки в размер на 4597, 92 лв. на [фирма].

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

ПРЕПИСИ от същото да се изпратят на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна

Бороджиева)